

1127

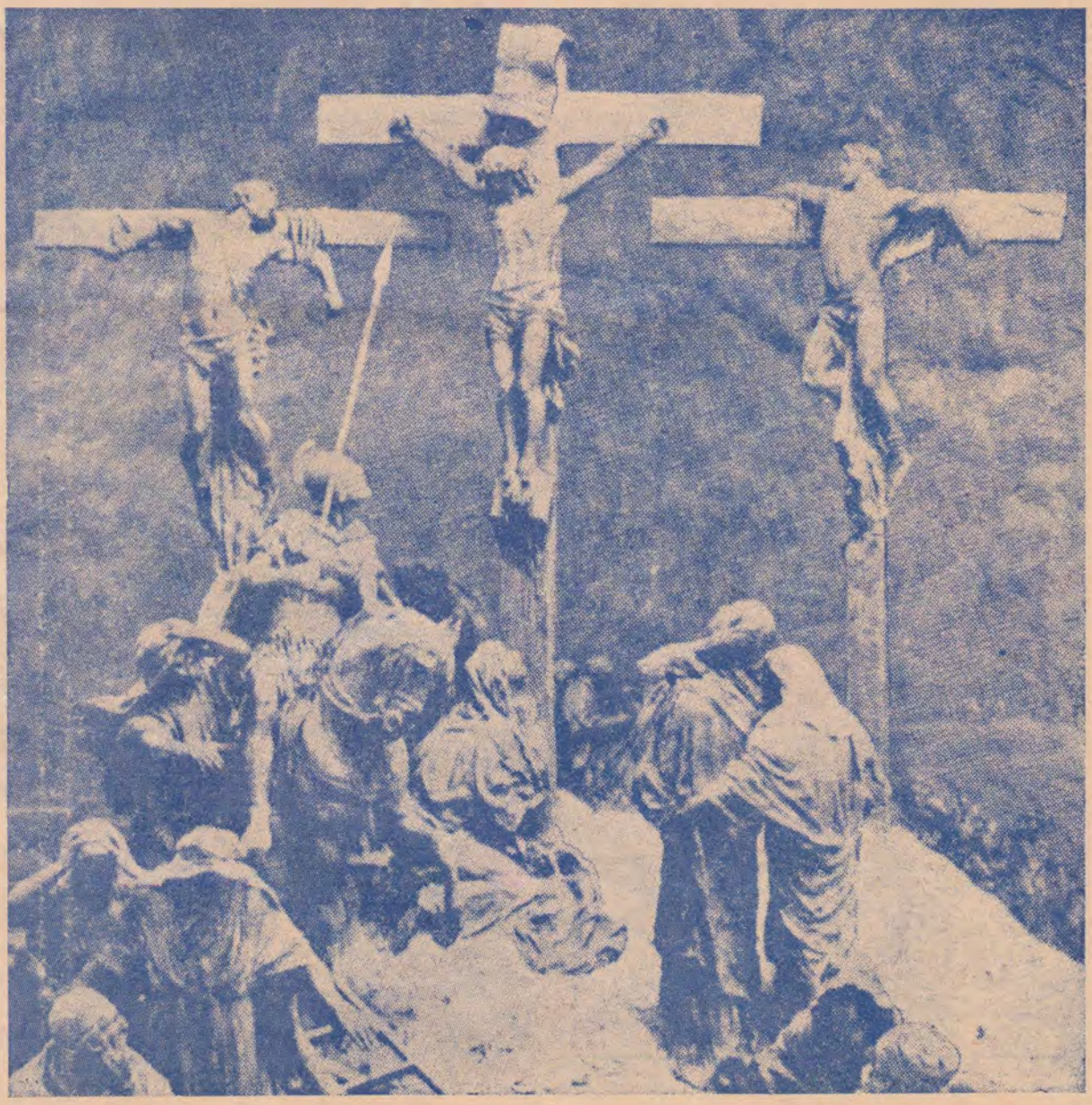
29/1958

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 3

Martie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

BUNĂTATE

„Ceea ce face farmecul unui om,
este bunătatea lui“. Prov. 19, 22.

Șirag de nesfârșite perle în bunătate se găsesc
Ce ca-ntr-o salbă prețioasă și nestemată strălucesc ;
Căci tot ce poate da făpturii înaltul farmec prețios,
E bunătatea ce o are, așa cum o avea Hristos !

Aroma cerului pe frunte și blind suris Hristos avea.
Era-ntr-o oameni scump exemplu de viață sfântă ce ducea,
Și deseori vorbea mulțimii, oprit la umbra de măslin,
De bunătate și iubire, de darul cerului divin.

„Fiți buni ! Fiți plini de bunătate“, — răsună dulce-al
Său cuvânt

Voind să curme în făptură al răutăților frământ.
„Fiți buni ! Aroma bunătății s-o răspîndiți ca pe-un parfum
Fiți ca o floare ce zîmbește cu gingășie lingă drum“.

În bunătate e răbdare ce nu se turbură nicicînd.
E din belșug sinceritate în vorbă-n faptă și în gînd.
Ea nu păstrează niciodată pentru-al său frate ură-n piept ;
E plină de îngăduință, dar nu suportă ce nu-i drept.

În bunătate-i sacrificiu; ca poartă zîmbet în priviri
Și ocolește pe departe cărarea relor vorbiri.
Ea e crescută prin credință; blîndețe are din belșug
Pe drumul făcerii de bine aprinde al iubirii rug.

În bunătate e iubire ; ea-i un exemplu minunat
De tot ce poate să dea cerul, în locul vieții de păcat !
Acolo unde-i bunătate, acolo este și Isus ;
Și pasul, treaptă după treaptă, urcă mereu, mereu mai sus.

Ce prețioasă-i bunătatea ! O, cit de scump e-al ei veșmint
Ce-mbracă fi-nța în lumina de sus a Spiritului Sfînt ;
De n-o avem, s-o cerem astăzi ; să-i spunem Lui în slăvi
cerești ;

„Ajută-ne, în bunătate, să fim așa cum și Tu ești“ !

C. G.

P. CRIȘAN

Consacrare pentru slujire

În Sabatul din 8 februarie 1958, a avut loc, în Comunitatea Brăila, solemnitatea consacării ca pastor a fratelui Dumitrașcu Florea.

Fr. St. Năilescu, președintele Uniunii, în cuvîntarea ținută a făcut evocarea împrejurărilor și a timpurilor solemne pe care le trăim.

După ce a făcut trimitere la Ps. 73, 25, unde David zice : „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine ? Și pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decît în Tine“, ne-a prezentat tabloul apostolului Petru care în împrejurări critice a declarat : „Doamne, la cine să ne ducem ? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și cu aajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfințitul lui Dumnezeu“. În continuare, a prezentat pe Domnul Isus Hristos ca fiind „Speranța veacurilor“. „Ferice de sufletul care a găsit în Isus ancora vieții Sale“. Marii bărbați ai credinței au avut culmile lor însoțite după cum au avut și adîncimile umbroase în cursul vieții lor. În acele clipe de grea cumpănă Domnul a rămas alături de ei. Iată-l pe Petru tremurînd în fața femeii care îi spunea : „Și omul acesta era cu Isus“. După citeva săptămîni același Petru acuza public și cu putere pe conducătorii lui Israel, zicîndu-le : „Voi ați omorît pe Domnul Vieții“.

Spre a se desfiți o consacrare deplină au fost prezentate cuvintele lui Dumnezeu din Mica 6, 8, unde Domnul cere de la servul Său să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeul său. Umilința e o calitate pe care Dumnezeu n-o exclude din viața servului Său, chiar dacă acesta ar avea mai puțin din alte virtuți creștine. Sfințul apostol Pavel privea cu dispreț asupra eului său. El zicea despre sine că e o stîrpitură.

Nu pot trăi împreună și eul și Isus. Orice trăsătură de caracter nebiruită ne biruiește. Lupta contra păcatului e o luptă continuă, în tot cursul vieții, pînă la obținerea biruinței depline.

Cînd Domnul alege pe servii săi, nu-i întreabă dacă ei au avere, rang sau înțelepciune. Ci îi întreabă dacă ei umblă umiliți, dacă El poate pune cuvintele Sale pe buzele lor și dacă ei îl reprezintă pe El în viața lor.

Fratelui Dumitrașcu Florea îi adresează îndemnul : „Iubiți frate, vei putea servi pe Domnul, dacă vei duce o viață consacrată și umilită în fața Lui“.

Predă-ți viața lui Dumnezeu, fără rezerve. O predare deplină cere consacrarea corpului, spiritului și sufletului pentru lucrarea Sa. Nici un slujitor nu are succes deplin fără a se consacra deplin.

Mintuitorul lumii a consacrat zile și nopți întregi prin rugăcini stăruitoare. În fața noastră, ca slujitori ai Săi, stă o lucrare mare pe care nu o putem face fără o totală predare lui Dumnezeu.

Cine umblă cu Isus, va reprezenta pe Isus, va arăta că a fost cu Isus. Oamenii vor spune ca și cei de la nunta din Cana Galileii despre băutura dată de Isus : „De ce nu ne-ai dat-o întii !“ În bolnavi va rămîne o putere, în cei întristați mîngiere, în orbi lumină, iar cei abătuși vor găsi calea. Pilda cu oaia pierdută ne arată spiritul de jertfire al păstorului. Oricît de grozavă e pentru firea omenească Golgota, slujitorul lui Hristos o va urca, spre a ajunge la o consacrare deplină care înmulțește darurile, dă biruință și sprîjin, și binecuvîntează lucrarea și căminul servului Său.

Rugăciunea de consacrare a fost rostită de fr. Constantin Grăjdinoiu-Ionescu președintele Conferinței Dunărea ; cuvîntul de trimitere a fost adresat de fr. Pavel Crișan, iar primirea în corpul pastorilor a fost făcută de fr. pastor-consilier Sersea Pompiliu.

După amiază a avut loc o frumoasă producție cu ocazia căreia a luat cuvîntul fr. pastor Florea Dumitrașcu exprimîndu-și mulțumirea și atașamentul față de Domnul.

Corul Comunității Brăila, dirijat de fr. Gabriel Mocanu, secretarul Conferinței Dunărea, a adus o importantă contribuție la buna desfășurare a acestei solemnități.

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVI Nr. 3

MARTIE 1958

CUPRINS

Consacrare pentru slujire	P. CRIȘAN
Bunătate (versuri)	C. G.
O mai largă concepție cu privire la ispășire	HR. ARTINIAN
Jertfa lui Hristos oferită	ST. NĂILESCU
Mărturisire (versuri)	I. BATRINA-VOIVODENI
Isus urcînd Golgota	D. POPA
Explicația unor texte (comentarii)	
Ziua Muncii	REDACȚIA
Creștere și servire	E. G. W.
Cremona	
Pe Tine Te voi lăuda (versuri)	C. G.
De păpădie și măcriș are nevoie orice om	GLASUL PĂCII RĂSUININD DIN DELHI
Despre Biblie	REDACȚIA
Știți ?	
Răsplata ascultării	G. GRAUR
Limba vorbită de Domnul Isus Hristos	

O mai largă concepție cu privire la ispășire

În explicația de față, vom prezenta un studiu prețios cu privire la completa ispășire făcută de Domnul Hristos pe crucea de pe Golgota.

Răspunsul la această prolemă depinde de definiția care se dă termenului „ispășire”. Cuvîntul se întilnește în Noul Testament numai odată în Romani 5, 11 (în original) și este traducerea cuvîntului Kattalage, însemnînd împăcare sau împăcînd, și așa este tradus totdeauna (Rom. 11, 15 : 2 Cor. 5, 18, 19) Verbul Kataloso se găsește de șase ori și de fiecare dată este tradus cu „a împăca” (Rom. 5, 10 ; 1 Cor. 7, 11 ; 2 Cor. 5, 18—20). Katallage ar trebui să fie redat cu „împăcarea” și în Rom. 5, 11 (în trad. romînă, chiar așa este redat).

Cuvîntul „ispășire” este mult mai des amintit în Vechiul Testament. Este cel mai des întilnit în expresia verbului „să faci ispășire”, (Lev. 1, 4 vezi Ex. 29, 36) și în mod ocazional în forma substantivală „ispășire”. (Lev. 23, 27) Verbul este traducerea evreescului Kaphar, cuvînt care are însemnătatea de bază „a acoperi”. Forma simplă se găsește în Gen. 6, 14, și deși este tradusă cu „s-o tencuiești”, în realitate înseamnă s-o acoperi. De aceea se crede că însemnătatea de bază a „ispășirii”, ca termen folosit în V. Testament, este „a acoperi păcatul”. De la aceasta derivă și „a îmbunătăți”, „a îndrepta, a expia, a ispăși”.

În cercurile teologice, termenul „ispășire” și-a asumat o însemnătate tehnică și este folosit în general să descrie efectul răscumpărător al întrupării, suferințelor și morții lui Hristos. Creștinii, nu sînt toți de acord cu ceea ce s-a îndeplinit prin aceste evenimente din viața lui Hristos și în consecință, au diferite teorii în ceea ce privește ispășirea.

De aceea este necesar să clarificăm, despre ce aspect al ispășirii se vorbește în declarațiile cu privire la ea.

În general, cei care spun că pe cruce s-a făcut o ispășire completă, au în vedere termenul în sensul teologic popular, dar în realitate, ceea ce ei înțeleg, este că, pe Golgota, s-a oferit pentru mîntuirea noastră din partea lui Hristos, o ispășire pe deplin satisfăcătoare. Toți creștinii sînt din toată inima de acord cu această concepție: „Noi am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. (Ebr. 10, 10). Cei care au în vedere acest aspect al lucrării lui Hristos ca o ispășire deplină, aplică termenul „numai” la ceea ce a săvîrșit Hristos pe cruce. În definiția lor ei nu includ aplicarea beneficiilor ispășirii făcută pe cruce, la fiecare individ în parte, la păcătos.

Mai sînt și dintre cei care cred că ispășirea are o semnificație mai largă. Ei sînt în totul de acord cu cei care accentuează o ispășire completă pe cruce, într-un sens satisfăcător și odată pentru totdeauna. Ei susțin că nimic mai puțin decît aceasta a avut loc pe crucea de pe Golgota.

Totuși, ei cred că în vechiul serviciu tipic al Sanctuarului, sînt aduse la lumină și alte aspecte ale ispășirii. În jertfa de dimineață și de seară, ei văd jertfa ispășitoare adusă pentru toți. (Ex. 29, 38—42) În jertfa adusă personal de către păcătos, ei văd jertfa ispășitoare însușită în mod individual. (Lev. 4, 31). Apoi vine culmea, apogeul, din marea zi a ispășirii — ziua judecării, — cînd păcatul era îndepărtat definitiv și final. Ei cred că aceste servicii din vechime, erau toate, tipuri ale lucrării lui Hristos. Sacrificiul de dimineață și de seară și sacrificiile individuale pentru păcat, arătau către Jertfa Mîntuitorului pe crucea de pe Golgota. Slujba preoților în aceste servicii, arăta înainte către înalta slujbă preoțească a lui Hristos în Sanctuarul ceresc, unde El aplică binefacerile sacrificiului Său ispășitor la păcătoși în mod individual. Iar serviciile din Ziua Ispășirii, cred ei, arătau către lucrarea ce avea să se săvîrșească în ceea ce numesc ei, judecata de cercetare, care avea să culmineze în ștergerea nelegiurii, la încheierea perioadei mileniului.

Un studiu al anumitor experiențe din V. Testament, experiențe care nu au fost în legătură cu Sanctuarul, va ajuta la ilustrarea unora din însemnătățile adevăratelor proveniri ale cuvîntului evreiesc Kaphar, care e tradus prin ispășire.

1. Notați incidentul în legătură cu Moise și Aaron, și fabricarea vișelului de aur. Incidentul ne e redat în Ex. 32. Avem acolo îndoiala poporului în timp ce Moise era pe munte cu Dumnezeu. Sub conducerea lui Aaron, ei au făcut un vișel de aur, reminiscentă a șederii lor îndelungate în țara Egiptului. Cînd Moise s-a coborît de pe munte, el a fost foarte tulburat de apostazia poporului și în această criză, tribul lui Levi a trecut de partea sa. Apoi el a declarat lui Israel: „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui la Domnul; poate că voi face ispășire pentru păcatul vostru”. (Ex. 32, 30) Aici este o ispășire, făcută desigur, fără un sacrificiu cu sînge, fără ca vreun fel de sînge să fie stropit pe altar. Cum s-a săvîrșit aceasta? Moise nu a adus o jertfă Domnului; el a făcut o ispășire prin faptul că a luat locul poporului. Fapta lui constă în aceea că el a devenit înlocuitorul lor. În aceasta, el a fost un simbol potrivit al Domnului Isus,

Mintuitorul omenirii. În arzătoarea lui dorință ca poporul să fie salvat, el a fost gata să fie șters din cartea vieții lui Dumnezeu: „Iartă-le acum, păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o“ v. 32.

2. Un alt exemplu este cazul lui David în contactul său cu Gabaoniții. Întimplarea este povestită în 2 Sam. 21. Saul ucisese mulți Gabaoniți, cărora Israel le jurase în mod solemn că îi va lăsa în viață. David, în dorința de a îndrepta răul făcut, a chemat pe reprezentanții Gabaoniților laolaltă și le-a zis: „Ce pot să fac eu pentru voi? Și cu ce să fac ispășire?“ (v. 3) Apoi urmează ceea ce s-a întâmplat. Când șapte dintre fiii lui Saul au fost spânzurați, ispășirea fusese făcută. În cazul acesta, ispășirea înseamnă: a face o compensație dreaptă pentru răul ce fusese săvârșit. Și aspectul acesta este cuprins în marea curățire a lucrării ispășitoare a lui Hristos. Lucrul acesta este accentuat în următoarele cuvinte:

„El s-a suit la curțile cerești, și chiar de la Dumnezeu a auzit asigurarea că ispășirea Lui era primită de Tatăl. S-a suit la curțile cerești și chiar de la Dumnezeu auzi asigurarea că ispășirea Lui pentru păcatele oamenilor fusese îndestulătoare, și că prin sîngele Lui toți pot să câștige viața veșnică. Tatăl a întărit legămîntul făcut cu Hristos, că El va primi pe oamenii care se pocăiesc și sînt ascultători și că-i va iubi așa cum iubește pe Fiul Său. Hristos urma să-și desăvîrșească lucrarea și să-și desăvîrșească legămîntul de a face pe oameni mai prețioși decît aurul curat și mai scumpi decît aurul din Ofir“.

„Cînd strigase de pe cruce, „S-a sfîrșit“, El Se adresase Tatălui. Înțelegerea fusese împlinită. Acum, El zise: „Tată, S-a sfîrșit. Am împlinit voia Ta, Dumnezeu Meu! Am săvîrșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este multumită, Ureau ca și aceia pe care Mi i-ai dat să fie cu Mine, acolo unde sînt Eu“.

3. Încă un exemplu raportat în Num. 16, ilustrează bine un nou aspect al ispășirii. Israel provocase în mod grav pe Domnul. Poporul mormurase împotriva lui Dumnezeu. Două sute cincizeci de prinți, oameni cu renume, se răzvrătiseră împotriva Celui Prea Înalt. Ca rezultat al acestei apostazii, în tabăra lui Israel izbucnise o plagă. În legătură cu aceasta avem declarația divină: „Și Moise a zis lui Aaron: 'Ia cădelnița, pune foc în ea, de pe altar, pune tămîie în ea, du-te repede la adunare, și fă ispășirea pentru ei'. Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării, și iată, că începuse urgia printre popor. El a tămîiat și a făcut ispășire pentru norod. S-a așezat între cei morți și între cei vii și urgia a încetat“ v. 46—48

Aici vedem pe Aaron ca un mijlocitor, un simbol potrivit al lui Isus, binecuvîntatul nostru Domn. Stînd între om și Dumnezeu, prin abnegația și devotamentul său, așezîndu-se în-

tre cei vii și între cei morți și acoperînd poporul de urgia lui Dumnezeu, el a făcut ispășirea pentru ei.

4. Mai avem un aspect al problemei, care ar trebui să fie luat în seamă. Se găsește în Numeri 25. Israel căzuse captiv înșelăciunilor seducătoare ale păgînilor din jurul lor. Ei păcătuiseră grav în ochii lui Dumnezeu prin săvîrșirea uriciunilor canaanite. Un bărbat a adus o femeie păgînă în tabără. Domnul Și-a arătat disgrația trimițînd o plagă în popor. Atunci, Fineas, nepotul lui Aaron, înțelegînd gravitatea ofensei, a venit în Numele Domnului și a ucis pe ofensatori. Cînd a făcut el aceasta, plaga a încetat. Din cauza zelului acestui bărbat pentru lucrarea lui Dumnezeu, El zise:

„De aceea să spui că închei cu el un legămînt de pace. Aceasta va fi pentru el și sămînța lui după el, legămîntul unei preoții veșnice pentru că a fost plin de rivnă pentru Dumnezeu lui, și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel“ (v. 12, 13)

În acest exemplu vedem pe acest preot credincios că face ispășire prin exterminarea ofensatorilor incorigibili. Poporul lui Dumnezeu învățase acest aspect al planului lui Dumnezeu în serviciul Sanctuarului, cu ocazia fiecărei zile de ispășire din cursul anului. Actul final din acea zi mare, consta din trimiterea țapului pentru Azazel, reprezentantul instigatorului la rău. Țapul era luat din tabăra lui Israel și izgonit pentru totdeauna. Așa va fi la încheierea lucrării lui Dumnezeu. Ultimul act din marele plan al lui Dumnezeu pentru curățirea universului de păcat, va fi exterminarea celui mai mare ofensator, mincinosul de la început, vrăjmașul cel vechi, diavolul și satana.

Aceste patru exemple ne învață lecțiile cele vitale și însemnate cu privire la lucrarea de ispășire. În scopul cel veșnic al lui Dumnezeu. Cel care face ispășirea, este Mijlocitorul. Toate lucrurile din serviciul tipic — atît sacrificiile cît și lucrarea preoțească — arătau spre Isus Hristos, Domnul nostru. El a luat locul nostru și a murit pentru noi. Făcînd așa, El a devenit Înlocuitorul nostru. Murînd pe cruce, dîndu-și viața ca ispășire pentru păcat, El a dat o compensație dreaptă pentru răul săvîrșit. El a făcut față din plin penalității ce consta în călcarea Legii lui Dumnezeu.

„Jertfa lui Hristos în favoarea omului, era deplină și completă. Condiția ispășirii fusese împlinită. Lucrarea pentru care El venise în această lume, fusese săvîrșită“.

Dar lucrarea săvîrșită pe Golgota cuprinde deasemenea aplicarea sacrificiului ispășitor al lui Hristos la sufletul care dorește. Lucrul acesta se realizează prin serviciul preoțesc al binecuvîntatului nostru Domn, Marele nostru Preot din Sanctuarul de sus.

(Continuare în pag. 15-a)

MĂRTURISIRE

„Adevărat vă spun că ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut”.

*O, Doamne sfinte, greșurile mele
Sînt fără număr și sînt foarte grele.*

*Om fără seamăn de neștiutor
Eu am ascuns talentul în ogor.*

*Te-am căutat pe drumuri depărtate
Și Tu mi-ai fost aproape, ca și-un frate.*

*La poarta mea flămînd ai stat ades
Dar numai cu ocări Tu Te-ai ales.*

*Ai însetat printre argații mei
Și apă nu Ți-am dat, un strop, să bei.*

*Pe cînd ședea la colțul străzii gol
În mîină, nu Ți-am pus al meu obol.*

*Străin, umblînd pe drumuri, Te-am zărit
Dar, vai, în casa mea nu Te-am primit*

*Bolnav, zăcînd în pat, eu Te-am știut
Și totuși pragul nu Ți l-am trecut.*

*În temniță cînd fost-ai aruncat
Eu nici odată nu Te-am cercetat.*

*Trăind de-apururi numai pentru mine
Eu n-am făcut în viață niciun bine.*

*Că-n ochiul meu de beznă-acoperit
Lumina dragostei nu a lucit.*

*Și-acum eu sînt un pom neroditor
Menit să ardă-n iad ca-n-tr-un cuptor.*

*O, Doamne sfinte, azi îmi pare rău
Că m-am îndepărtat de cerul Țău :*

*Azi gata sînt de-apururea să fac
Tot binele ce-l știu că Ți-e pe plac.*

*Cereasca milă, Doamne, Ți-o îndreaptă
Spre robul Țău ce cată calea dreaptă.*

*Întinde-mi azi pahar de izbăvire
Și-n veac eu voi slăvi a Ta iubire.*

ION BATRINA-Voivodeni

ȘT. NAILESCU

JERTFA LUI HRISTOS OFERITĂ

Cuvîntul *ispășire* se aseamănă cu alte cuvinte din Biblie, ca mîntuire și răscumpărare. Mîntuirea, arată ceva care e din trecut, așa că cineva ar putea spune: „Eu am fost mîntuit”. Ea se referă deasemenea și la o experiență actuală, așa că omul poate să spună: „Sînt mîntuit”. Se referă și la viitor, și sufletul omenesc poate să spună cu încredere: „Eu voi fi mîntuit”.

Tot la fel este și cuvîntul *răscumpărare*. În timp ce prețul de răscumpărare a fost plătit pe Golgota, și din această cauză noi putem spune: „Eu am fost răscumpărat”, mai rămîn încă anumite aspecte ale răscumpărării, care sînt pentru viitor. În Scriptură citim de „răscumpărarea trupului nostru” (Rom. 8, 23). Referindu-se la a doua venire a binecuvîntatului nostru Domn. Mîntuitorul îndeamnă pe urmașii Săi să se uite în sus de unde primesc răscumpărarea lor. (Luca 21, 28).

Același principiu se aplică și la cuvîntul *ispășire*. Jertfa ispășitoare și complet îndestulătoare a Domnului Hristos, a fost oferită și desăvîrșită pe crucea de pe Golgota. Ea a fost făcută pentru întreaga omenire, pentru că „El este Jertfa de Ispășire pentru lumea întreagă”. 1 Ioan 2, 2.

Dar în realitate această jertfă, va fi folosită de inimii omenesti numai dacă consacrăm viețile noastre lui Dumnezeu și experimentăm minunea nașterii din nou. În această experiență, Isus, Marele nostru Preot ne aplică binefacerile sau meritele jertfei Sale ispășitoare. Păcatele noastre sînt iertate, noi devenim copii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, și pacea lui Dumnezeu locuiește în inimile noastre.

În vechime, în cortul întrunirii, cînd tainele răscumpărării erau preînchipuite prin multe ceremonii și servicii tipice, preotul, după moartea victimei jertfite, aplica sîngele pe coarnele altarului. Și cuvîntul spune că în felul acesta, „preotul face ispășire pentru el (păcătos) cu privire la păcatul lui și i se va ierta!” (Lev. 4, 26). Aici, jertfa ispășitoare găsită este urmată de către foloasele aceleiași jertfe ispășitoare, aplicată. În zilele Vechiului Testament, ambele erau recunoscute ca aspecte ale aceleiași mari lucrări de ispășire. Unul dintre aspecte era jertfa ispășitoare săvîrșită, iar celălalt aspect, — aplicarea foloaselor ei.

De aceea, planul de mîntuire cuprinde mai mult decît moartea ispășitoare și înlocuitoare a lui Hristos, deși aceasta este centrul, este inima lui. El include deasemenea și slujirea Domului ca Mare Preot Ceresc al nostru. Desăvîrșindu-și jertfa, El a înviat din moarte pentru îndreptățirea noastră” (Rom. 4, 25) — și a intrat în sanctuarul de sus, pentru a face slujba de Preot pentru omul care are nevoie de această slujbă”. „După ce a căpătat o răscumpărare veșnică (Ebr. 9, 12) pe cruce, El acum, oferă meritele ispăș-

sirii Sale tuturor acelor care primesc puternica bogăție a harului Său. Astfel jertfa ispășitoare, fiind desăvârșită pe Golgota, trebuie acum însușită și aplicată de către toți aceia care sînt moștenitorii mîntuirii. În felul acesta slujirea Mîntuitorului nostru este cuprinsă în marea lucrare a ispășirii. De aceea întinderea acestei lucrări de ispășire, este mult mai mare decît gîndesc mulți.

Trebuie să ne aducem aminte, că oamenii nu sînt mîntuiți în mod automat, involuntar, impersonal sau universal. Ei trebuie să accepte harul în mod individual și este de la sine înțeles că în timp ce Hristos a murit în mod provizoriu dar complet pentru toți oamenii — și la moartea Sa nimic nu se mai putea adăuga, — totuși moartea Sa are putere în realitate numai pentru aceia care-L acceptă în mod personal și își însușesc pentru ei binefacerile sau meritele jertfei.

Pentru mîntuire trebuie pocăință și întoarcere la Dumnezeu în mod individual. Păcătosul trebuie să apuce din imensele cantități ale jertfei depline și complete făcută de Hristos pe Golgota. Dar aplicarea proviziei ispășitoare a crucii atît la păcătosul pocăit cît și la sfinții care cer, devine cu putință numai prin slujirea preoțească a lui Hristos — și aceasta se întîmplă, fie că omul o înțelege din punct de vedere doctrinal, fie că n-o înțelege.

Această a doua parte și anume slujba preoțească, îndeplinește în mod real, experimental și continuu celor care doresc curățirea inimii, nu numai de vinovăție, ci deasemenea și de întinăciunile și puterea păcatului. Slujirea cerească a lui Hristos în favoarea noastră, aduce la îndeplinire pacea și bucuria mîntuirii, prin darul Duhului Sfînt, pe care Marele nostru Preot-Slujitor îl trimite în inimile noastre. De aceea, ispășirea cuprinde nu numai actul covîrșitor al crucii, ci și meritele și beneficiile sacrificiului lui Hristos care sînt neînterupt aplicate omului ce se găsește în nevoie. Lucrarea aceasta va continua pînă la încheierea timpului de cercare.

I. Marea întindere a ispășirii

Advenștii cred și învață o ispășire care a necesitat întruparea Cuvîntului veșnic — Fiul lui Dumnezeu — pentru a putea deveni Fiul Omului; și trăind propria Sa viață între oameni ca rudă a noastră după trup, să poată muri în locul nostru ca să ne răscumpere. Noi credem că ispășirea face față într-un chip îndestulător și desăvârșit, jertfei înlocuitoare pentru păcat, satisface în mod perfect dreptatea lui Dumnezeu și îndeplinește orice cerință, în așa fel încît mila, harul și iertarea să poată fi acordate în mod gratuit păcătosului pocăit, fără să compromită sfințenia lui Dumnezeu sau să primejduiască dreptatea conducerii Sale, „pentru ca

în vremea de acum, să-Și arate dreptatea Lui în așa fel, încît să fie drept și să socotească drept și pe cel ce crede în Isus“ (Rom. 3, 26).

În felul acesta, Dumnezeu îndreptățește pe deplin pe păcătosul pocăit — deși vinovat, — și pune pe seama lui dreptatea desăvârșită a Domnului Hristos ca să-i acopere nedreptatea; și apoi îi acordă păcătosului prin sfințire, propria Sa dreptate în așa fel încît acesta se schimbă și ajunge asemenea lui Hristos.

II. Jertfa ispășirii și slujba preoțească.

Noi credem că este foarte important ca creștinii să prindă deosebirea dintre actul ispășitor al lui Hristos pe cruce ca o jertfă completă și desăvârșită, — și lucrarea Sa din Sanctuar ca Mare Preot oficiator, oferind meritele sacrificiului Său. Ce a făcut El pe cruce a fost pentru toți oamenii (1 Ioan 2, 2). Ceea ce face în Sanctuar este pentru aceia care primesc marea Sa mîntuire.

Ambele aspecte sînt faze integrale și inseparabile ale lucrării de mîntuire veșnică a lui Dumnezeu. Una furnizează jertfa, cealaltă aplicarea acestei jertfe, sufletului pocăit. Una a fost făcută de Hristos ca victimă, cealaltă de Hristos ca Preot. Ambele sînt aspectele Marelui Plan răscumpărător al lui Dumnezeu pentru om.

E foarte important ca încă de la început să deosebim cele două aspecte ale doctrinei, care pot fi despărțite în gîndire, dar nu fără o gravă pagubă în practică. Acestea sînt: 1. moartea mîntuitoare a lui Hristos și 2. însușirea lucrării Sale prin credință. Ambele, și individual și comun. Numai cînd cele două sînt împreună se constituie *ispășirea*.

Ca urmare, ispășirea este săvîrșită pentru noi și lucrată în noi.

Dacă dorim să ne ridicăm deasupra sărăciei închinării noastre, să experimentăm încă odată minunea și încrederea în slujba mîntuitoare și neînteruptă a lui Hristos, „care este adevăratul centru al devoțiunii creștine și izvorul permanent al viețuirii creștine“.

Deci, cînd cineva aude sau citește din literatura noastră, că Hristos face ispășire acum, trebuie să înțeleagă că este vorba despre aplicarea meritelor jertfei ispășitoare pe care a făcut-o pe cruce, și că El o face cu putință pentru noi în mod individual, după nevoile și cerințele noastre.

„Marea jertfă fusese oferită și fusese acceptată și Duhul Sfînt care S-a coborît în ziua de Rusalii, a făcut ca mințile ucenicilor să se transporte din Sanctuarul de pe pămînt, în Sanctuarul din ceruri, unde Isus a intrat prin propriul Său sînge ca să reverse asupra ucenicilor Săi meritele ispășirii Sale“.

„ISUS URCÎND GOLGOTA”

Pe lemn, avînd deasupra a Cerului urgie
Iar jos, potopul urii de iad răscolitor,
Cu capul pe un urmă, cu inima zdrobotită
Murea al lumii noastre, din moarte

Salvator.

Umbrele grădini Ghetsemanii, au rămas în urmă. Liniștea, tulburată pentru un moment de gloata înarmată ce tocmai se pierdea în noapte coborînd spre orașul adormit, își întindea lîntolul apăsător, învăluind în faldurile ei, unsprezece fugarii speriați și dezorientați.

Dincolo, afară din grădină, cu pași grăbiți se profilau la luminile sumbre ale torțelor, siluetele unei gloate înarmate, ducînd în noapte un prins.

Deși au trecut de atunci veacuri de-a-rîndul, totuși evenimentele acelei nopți, groaznicele lucruri ce au urmat apoi în ziua următoare, a constituit, constituie și va constitui în veșnicii obiectul unor profunde și sincere meditații, pentru că atunci, s-a fundamentat, s-a ratificat un legămint pe care cerul îl făcuse, un legămint sigilat cu singele Celui ce a fost din veacuri imemorabile și va continua să fie de-alungul veșnicilor de veșnicii, Fiul Cel iubit al lui Dumnezeu, Salvatorul tuturor din ghiarele morții veșnice, biruitorul răului, fratele și prietenul neamului omenesc, Domnul Isus Hristos.

„Era trecut de miezul nopții și strigătele gloatei zgomotoase răsunau puternic prin aerul liniștit. Mintuitorul era legat și ținut de aproape și se mișca numai cu multă durere. Dar nerăbdători, mergeau către palatul lui Ana, fostul mare preot”. „Pe Isus L-au dus la marel preot, unde s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, bătrînii și cărturarii”. Marcu 14, 53 „Dimineața, preoții cei mai de seamă au făcut îndată ștat cu bătrînii, cărturarii și tot Soborul. După ce au legat pe Isus, L-au dus și L-au dat în mîinile lui Pilat”. Marcu 15, 1.

Legislația Ebraică, cerea ca pentru a se pronunța o hotărîre de moarte, Sanhedrimul să țină două ședințe, care ședințe, urmau să aibă loc în două zile diferite. Pînă în după amiaza celei de a doua zi, decretul de condamnare nu putea fi dat și nici nu putea să intre în vigoare pentru a fi executat.

De aceea, El a fost dus la Ana și Caiafa, unde au fost prezenți numai o parte a Soborului, poate dușmanii cei mai înverșunați ai lui Isus, unde a fost judecat în primă instanță. Cea de a doua sesiune a Sanhedrimului a avut loc la numai două ore distanță, cînd la ea luară parte bătrînii, cărturarii și tot soborul. Fără îndoială că adunarea aceasta, trebuia să aibă darul a da o atmosferă de legalitate procedurală, conformă cerinței legislației Ebraice. Dar contrarării, aceste două adunări au avut loc în aceeași zi, la numai două ore interval. Ceea ce se petrecea, era numai un artificiu, un subterfugiu, care arăta o grabă ce trăda lipsa unor dovezi care să stea,

cum și graba de a făptui un lucru care nu voiau să le scape.

Și astfel, sublimul nostru Salvator stă în fața judecătorilor propriului Său popor, pentru care El a părăsit cerul și a luat asupra-și chipul și înfățișarea creaturilor ieșite din mîna Lui. Cîtă deosebire! Ce disproporție! Ce simțiminte diametral opuse. Iată, deoparte creatura: omul! Prin păcat și neascultare, omul se desparte de Dumnezeu, se răzvrătește împotriva Sa! Ce face Dumnezeu, Creatorul, atunci cînd creatura cade în mîna Lui, cînd se cere să se ia măsuri drastice față de neascultare și păcat?

În răcoarea zilei cînd umbrele reci ale păcatului au căzut peste frumoasa grădină a Edenului, Dumnezeu veni în grădină. El căută pe cel ce păcătuisse. Vocea Sa blîndă se auzi: „Unde ești Adame?” În umbroasele tușșuri ale Edenului cei doi fură găsiți tremurînd de frică, acoperiți numai cu câteva frunze de smochin și plini de deșertăciunea unor scuze fără de nici un temel. Cum frigul unei nopți sub imperiul păcatului le pătrunse pînă în suflet, Dumnezeu se milostivi de ei, îi îmbrăcă în baine de piele și le aprinse candela speranței mîntuirii lor, îndreptîndu-le privirea spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Dar să urmărim pe de altă parte, ce se întîmplă atunci cînd Creatorul cade în mîna creaturii Sale. „Atunci oamenii aceia au pus mîna pe Isus, și L-au prins. Pe Isus L-au dus la marel preot, unde s-au adunat toți preoții cei mai de

seamă, bătrînii și cărturarii. Ați auzit bula. Ce vi se pare? Toți L-au osîndit să fie pedepsit cu moartea. Și unii au început să-L scuibe, să-L acopere fața, să-L bată cu pumni, și să-I zică: „Proorocește! Iar aprozii L-au primit în palme”. Marcu 14, 46; 53, 64, 65.

Imaginația este nepuțincoasă să contureze indescriptibilă scenă ce a avut loc, atunci cînd Isus, în răstimpul celor două ore dintre cele două judecăți, a fost dat în mîinile gloatei iudeilor fără friu.

„De luni de zile ei îl vinase căuțînd să-L prindă în cursă și să-L ducă înaintea unui tribunal secret, unde să obțină prin jurămint mincinos ceea ce nu putea avea pe căi cinștite. Acum își împlineau planul. Purtarea lor era o călcare a legii. Propriile lor rînduiri, cereau ca un om să fie socotit nevinovat, cîtă vreme nu s-a dovedit că are vreo vină. Preoții, erau osîndiți de propriile lor rînduiri”. Crudul tratament la care a fost supus Domnul Hristos, mai înainte ca El să fie judecat, a fost o grosolană încălcare a Legislației Ebraice. Aceasta fără a mai lua în considerație faptul că toate acuzațiile aduse erau nejuste, pentru că erau vagi și neprecise. Codul mozgaic de procedură penală, stabilește patru principii de bază, ce trebuiau să fie observate în situații ca acestea:

1) Autenticitatea acuzațiilor; 2) Dezbatere publică; 3) Deplină libertate acordată acuzațului; 4) Ocrotirea acuzațului împotriva eventualelor primejdii și mărturiilor false. „Instituțiile lui Moise” p. 365.

Mai mult, o acuzație împotriva unei persoane, trebuia să se ocupe cu o singură și bine definită crimă, iar dezbaterile procesului trebuiau duse pînă la completa elucidare a acuzației ce făcea obiectul procesului. Nici unui acuzațor, nu-i era permis a-și schimba acuzația sa în decursul procesului, pentru faptul că n-a putut produce fapte care să incrimineze acuzația adusă. Dar raportul Sfințelor Scripturi ne arată cele ce citim în Marcu 14, 55—61: „Preoții cei mai de seamă și tot soborul căuțau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-l omoare; dar nu găseau nici una. Pentru că mulți făceau mărturisiri mincinoase împotriva Lui, dar mărturisirile lor nu se potriveau. Unii s-au sculat și au făcut o mărturisire mincinoasă împotriva Lui, și au zis: „Noi L-am auzit zicînd: „Eu voi strica Templul acesta, făcut de mîini omenești, și în trei zile voi ridica un altul, care nu va fi făcut de mîini omenești”. Nici chiar în privința aceasta nu se potriveau mărturisirea lor. Atunci marel preot s-a sculat în picioare în mijlocul adunării, a întreat pe Isus, și l-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce măr-

turisesse oamenii aceștia împotriva Ta? Isus tăcea, și nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăși, și I-a zis: 'Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?'".

În scurtul interval de două ore dintre o ședință a Sanhedrinului și cealaltă, Isus a constituit obiectul bățocirii celor adunați acolo. A scuița pe cineva, era privit de iudei ca un semn de totală disprețuire. Tratamentul inuman la care a fost supus Domnul Isus, tratamentul descris de Evanghelist, este o împlinire a profețiilor Vechiului Testament cu privire la Mesia. „Mă inconjuraseră legăturile morții, și mă îngroziseră riurile pieirii; Cei ce stau la poartă vorbesc de mine, și bețivii mă pun în cintece”. Ps. 18, 4; 69, 12. „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrații înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuițări”. Is. 50, 6.

„Cînd s-a făcut ziuă, Sanhedrinul s-a adunat din nou și Isus a fost din nou adus în sala de consiliu. El declarase despre Sine că este Fiul lui Dumnezeu, și din aceste cuvinte, ei scoaseră o acuzație împotriva lui. Cînd s-a dat osîndirea lui Isus de către judecători, o furie satanică puse stăpînire pe oameni. Urletul glasurilor lor, era ca al unor fiare sălbatice. Mulțimea s-a aruncat asupra lui Isus strigînd: E vinovat, la moarte cu El! Dacă n-ar fi fost ostașii Romani, Isus n-ar mai fi trăit să fie răstignit pe crucea depe Golgota”.

Dar puterea de condamnare la moarte, trecuse de la Sanhedrin, la guvernatorul Roman, odată cu transformarea Iudeii în provincie Romană. De îndată ce judecătorii Evreii au ajuns la hotărîrea de a condamna la moarte pe Isus, mulțimea condusă de preoții cei mai de frunte au dus pe Isus la palatul lui Pilat. Mat. 27, 2. Aici avea să se petreacă actul final al celei mai groaznice nedreptăți judiciare. Legislația iudaică, nu admitea executarea unei sentințe capitale în aceeași zi cînd ea a fost pronunțată. Dar dacă autoritatea romană făcea acest lucru, ei iudeii, erau, după concepția lor, absolviți de acuzația călcării legilor lor.

„La scaunul de judecată al lui Pilat, guvernatorul roman, Hristos sta legat ca arestat. În jurul Lui, era garda de ostași, iar sala era aproape plină de spectatori. Chiar la intrarea sălii se găseau judecătorii Sanhedrinului, preoții, conducătorii, bătrîni și gloata”.

Deși inițial, Pilat avea de gînd să termine repede cu condamnatul iudeu care-i turburase liniștea trîndavă, de îndată ce privirea lui întîlni fața blîndă, expresivă, plină de bunătate și noblețe, atitudinea lui se schimbă. Nici un semn de vinovăție nu se putea citi pe fața Lui. El văzu un om cu purtarea liniștită și demnă, a cărei figură nu purta semnele unui criminal, ci caracterul cerului”.

Fără îndoială, Pilat a fost bine impresionat de figura și persoana Domnului nostru Isus Hristos, de comportarea nobilă și dumnezeiască răbdare în decursul lungului proces, care se apropia acum de încheierea lui. Cînd puțin mai tîrziu, Iudeii au cerut moartea Lui, pen-

tru motivul că El a pretins a fi Fiul lui Dumnezeu, Pilat fu îngrozit și a fost mai mult ca oricînd botărit a-L libera. Este evident că guvernatorul Roman nu considera pe Isus ca un om de rînd și prezentîndu-L pe Isus: „Iată omul” el făcea apel la simțimintele umane ale celor adunați.

„Iată omul”. Scripturile nu au fost scrise atît de mult ca să prezinte istoria trecutului, să prezică evenimentele viitorului, sau să ne dea un sistem teologic perfect — deși toate aceste lucruri sînt cuprinse în ea, — ci ca să ne prezînte o persoană — pe Isus Hristos. Ea nu este atît de mult o carte de teologie, cit este o carte biografică a autorului și subiectului ei — Isus Hristos.

Crescut într-un atelier de dulgherie, neavînd în afară de Biblie alte cunoștințe literare; nevenînd în contact cu nici un filozof contemporan Lui, și nici cu scrierile învățătorilor dinaintea Lui, cînd fu la vîrsta de 30 de ani, și-a strîns în jurul Lui 12 ucenici, a propovăduit cel mai înalt cod de comportare morală pe care l-a cunoscut lumea pînă atunci și S-a proclamat Mesia. El a învățat, a făcut minuni, iar apoi a fost crucificat. Avem în fața noastră pe unul care cu o mare putere, veacuri de a rîndul a modelat inimile, caracterele, gîndurile și viața oamenilor. Apoi „Pilat a luat pe Isus, și a pus să-L bată. Ostașii au împletit o cunună de spinii, l-au pus-o pe cap, și L-au îmbrăcat cu o baină de purpură. Apoi s-au apropiat de El, și ziceau: „Plecăciune, Împăratul Iudeilor!” Și-I dădeau palme. Pilat a ieșit afară, și a zis Iudeilor: „Iată vi-l aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El”. Isus a ieșit deci afară, purtînd cunună de spinii și baina de purpură. „Iată omul!” le-a zis Pilat”. Ioan 19, 1—5. Aceasta a fost o altă joshnică încercare a lui Pilat de a salva pe Isus de la moarte și în același timp să-și salveze și reputația sa. El spera că pedeapsa dată, va mulțumi pe acuzatorii lui și le va trezi mila. Biciuirea era atît de groaznică, încît Evreii, o limitară la „patruzeci fără una”. La romani însă, nu se cunoștea nici o limită. Nu rare erau ocaziile cînd cel bătut astfel, muria sub lovitură. Instrumentul de tortură, era un bici cu un mîner scurt, de care erau prinse numeroase bucăți lungi de piele ce se terminau cu plumb la capete. Acestea pătrundeau adînc în piele, odată cu fiecare lovitură dată. Pentru ca osînda să fie cît mai dureroasă, victima era dezbrăcată pînă la brîu și legată de un stîlp cu mîinile la spate. Uneori victima era bătută fără nici o alegere, pe față ca și pe tot corpul. „Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz!” Mica 5, 1. Iar Isaia profetiză: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrații înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuițări”. Is. 50, 6. „După cum pentru mulți a fost o pricină de groază — atît de schimonosită li era fața alături de a unui om, și atît de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor”. Is. 52, 14.

Cînd soldații romani sfîrșiră grozava lor îndeletnicire și cînd setea lor de

sînge a fost satisfăcută, Isus de abia mai era de recunoscut. Atît de mutilată era figura Lui, încît de abia mai se-măna a fi om. Dar soldații, nu terminară. Numîndu-L în bătaie de joc Împărat, L-au dus afară în curtea pretoriului, l-au pus o manta de purpură pe umerii sîngerinzi și o cunună de spinii pe fruntea-l oboșită, și Pilat L-a prezentat mulțimii: „Iată omul”. Păreră unanimă este aceea că în aceste cuvinte Pilat exprimă mai degrabă milă decît dispreț. El căuta o ieșire care să-i liniștească sufletul răscolit. „De atunci Pilat căuta să-l dea drumul. Dar Iudeii strigau: „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului”. Cînd a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a zăcut pe scaunul de judecător, în locul numit „Pardosit cu pietre”, iar evreiește: „Gabata”. Era ziua Pregătirii Paștelor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis Iudeilor: „Iată Împăratul vostru!” Dar ei au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” „Să răstignească pe Împăratul vostru?” le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decît pe Cezarul!” Atunci L-a dat în mîinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească”. Ioan 19, 12—16.

În disperarea și orbirea lor, iudeii erau acum gata să accepte ceea ce cu vehemență au respins ani de a rîndul și anume, că Cezarul singur este Împăratul lor. Aceasta a fost o completă renunțare din partea lor, la speranța unui Mîntuitor. Ca națiune, Iudeii au fost respinși, ne mai fiind recunoscuți ca fiii ai lui Dumnezeu. Blestemul invocat urma să-i urmărească pe ei și pe copiii lor din generație în generație.

Supunîndu-se cerinții de răstignire, Pilat s-a dovedit a fi cu totul incompatibil cu slujba sa de judecător roman. El a călcat cu bunăștiință în picioare principiul Legislației Romane, ce-i era bine cunoscut care spune că: „Cerința răuvoitoare a mulțimii, nu trebuie luată în considerație, atunci cînd se cere achitarea unui om vinovat și condamnarea unui nevinovat”. Cele 12 table. Codul lui Poenis.

„Pilat le-a zis: „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?” „Să fie răstignit”, i-au răspuns cu toții. Dregătorul a zis: „Dar ce rău a făcut?” Ei au început să strige și mai tare: „Să fie răstignit!” Cînd a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mîinile înaintea norodului, și a zis: „Eu sînt nevinovat de sîngele neprimăritului acestuia. Treaba voastră!” „Și tot norodul a răspuns: „Sîngele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Atunci Pilat le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu mîiele, L-a dat în mîinile lor, ca să fie răstignit”. Mat. 27, 22—26.

Răstignește-L a fost ultimul strigăt — la unison — al celor adunați în fața palatului lui Pilat. Nici o singură voce nu a contrastat în vacarmul celor setoși

EXPLICAȚIA UNOR TEXTE

I CORINTENI 15, 29

Astfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se botează ei pentru cei morți?

Se botează pentru cei morți. Acesta este unul dintre cele mai grele pasagii din scrierile lui Pavel pentru care încă nu a fost găsit o explicație cu o deplină satisfacție. Comentatorii au dat pînă acum 36 de soluții pentru explicarea problemei conținută în verset. Cele mai multe dintre sugestiile folosesc prea puțin, dar cîteva merită o atenție serioasă. Trebuie avute în vedere două lucruri atunci cînd căutăm să înțelegem pasagiul: 1. Pavel vorbește de înviere și de aceea orice sugestie pentru soluționare, trebuie să fie în strînsă legătură cu subiectul de seamă al capitolului 15, adică cu subiectul învierii. 2. O interpretare rezonabilă trebuie să se conformeze cu traducerea corectă a frazei din limba greacă „huper ton nekron“ (pentru cei morți). În general e admis că „huper“ (pentru) în cazul nostru, înseamnă „în numele“. Sînt sugerate trei interpretări posibile:

1. Pasagiul ar trebui tradus: „Ce trebuie să facă cei care sînt botezați? Sînt ei botezați pentru cei morți? Dacă morții nu înviază, de ce se mai botează? Și de ce sîntem noi în primejdie în orice clipă pentru ei? Această traducere deși posibilă, nu dă o explicație satisfăcătoare frazei: pentru cei morți sau în numele celor morți?

2. Pavel se referă la un obicei eretic, prin care creștinii cei vii se botezau în numele celor morți și nebotezați, fie rude, fie prieteni. Cei ce se botezau în felul acesta, credeau că morții lor pot să fie mîntuiți. Părinții bisericii amintesc adesea această practică, citînd obiceiul ereticilor din secta marcionistă. Mai mult, Tertulian se referă la o sărbătoare păgînă, în care închinătorii treceau printr-o curățire sau spălare în numele morților. Marcionismul înflorea cam la mijlocul celui de al doilea secol d. Hr. Această a doua soluție cere să presupunem că această practică exista încă de pe vremea lui Pavel. Obiecțiunea care s-a ridicat, a fost că nu era cu putință ca apostolul să citeze o practică păgînă sau eretică în sprijinul unei doctrine fundamentale creștine. Și Pavel, fără să admită practica ar fi putut spune: „Chiar *) păgînii și ereticii își în-

temeiază credințele lor pe nădejdea învierii, și dacă ei păstrează această speranță, cu cît mai mult ar trebui ca noi s-o păstrăm!“ Isus a folosit pilda cu omul bogat și săracul Lazăr, numai ca un mijloc pentru o mare învățătură, fără să facă vreo aplicație.

3. Interpretarea v. 29, e cu putință în termenii contextului, adică al versetelor 12—32, ca o altă dovadă a învierii: 1. Cuvîntul „altfel“ de la începutul versetului, se referă la argumentul versetelor 12—28 și poate fi parafrazat „dar dacă nu este înviere“... 2. Cuvintele „se botează“ sînt folosite în mod figurat ca făcînd față cu vitejie primejdiei de moarte, ex. Mat. 20, 22; Luca 12, 50. 3. „Cei ce se botează“ se referă la apostoli, care erau mereu în fața morții în timp ce proclamau învierea. Rom. 8, 36. 2 Cor. 4, 8—12. Din propria sa experiență de la Efes, de unde a scris Pavel această epistolă, spunea că „sîntem în primejdie în orice clipă“, „în fiecare zi eu sînt în primejdie de moarte“, „nici nu mai trăgeam nădejde de viață“. 4. „Morții“ din v. 29 sînt morții creștini din v. 12—18 și probabil toți creștinii vii, care, după părerea unora dintre corinteni, nu mai au nici o speranță după moarte. v. 12, 19. Conform acestei interpretări, v. 29 poate fi parafrazat astfel: „Dar dacă nu este înviere, ce folos au solii Evangheliei că fac mereu față morții în numele oamenilor care oricum, sînt destinați pieirii prin moarte?“ Ar fi o nebunie pentru ei să facă față morții ca să salveze pe alții, dacă morții nu înviază. v. 16, 17, 32. Neîntreruptul curaj al apostolilor în fața morții este o dovadă excelentă a credinței lor în înviere.

Că nu e cu putință, după cum învață unii, ca creștinii să fie botezați prin înlocuire în numele rudelor și prietenilor decedați, se vede din mai multe locuri din Scriptură care declară că omul trebuie în mod personal să creadă în Hristos, să-și mărturisească păcatele sale ca să poată primi botezul și să fie astfel mîntuit. Fapte 2, 38; 36, 37; Ezech. 18, 20—24; Ioan 3, 16; 1 Ioan 1, 9. Chiar și cei mai neprihăniți oameni pot să-și scape numai propriile lor suflete. Er. 14, 14, 16. Moartea marchează încheierea timpului de cercare pentru om. Ps. 49, 7—9; Ecl. 9, 5, 6, 10; Is. 38, 19; Luca 16, 26; Ebr. 9, 27, 28.

Z I U A M U N C I I

„Cine nu vrea să lucreze nici să nu mănince“. 2 Tes. 3, 10 u.f.

Unul din izvoarele bucuriei și demnității omenești, îl constituie munca! Bucuria pe care o simte la terminarea lucrării sale, oricine a depus un efort în orice domeniu de activitate cinstită și folositoare, este adesea de nedescris! Istoria dă mărturie că unele din cauzele decadentei unor popoare din antichitate, s-a datorit și desconsiderației și disprețului arătat față de muncă. Pe când altele s-au dezvoltat și s-au afirmat pe arena istorică a lumii, tocmai prin muncă, economie, cumpănare, și respect față de legile ce guvernează dezvoltarea societății.

Încă de la Creațiune, importanța muncii a fost clar arătată. Iată cum citim despre aceasta:

„Locuitorilor Edenului le fu incredințată ocrotirea grădinii, cultivarea și păzirea ei. Ocupația lor nu era obositoare, ci plăcută și întăritoare. Dumnezeu hotărî lucrul ca o binefacere pentru om, ca să-i ocupe mintea să-i întărească corpul și să-i dezvolte capacitățile. Intr-o activitate spirituală și corporală, Adam își găsea una din cele mai înalte plăceri ale existenței sale sfinte. Dar când el fu gonit, din cauza neascultării sale, din frumoasa sa patrie și constrins a se lupta cu prelucrarea unui pământ îndărătnic, spre a-și câștiga pîinea zilnică, tocmai această muncă, deși foarte deosebită de ocupația plăcută și din grădină, era totuși un scut față de ispite și un izvor de fericire. Deși munca e însoțită de osteneală și durere, totuși comită o greșală acei care o privesc ca un blestem. Cei bogați se simt adesea ridicați mai pe sus de o sîrguință folositoare și privesc cu dispreț asupra claselor muncitoare; dar o astfel de purtare este cu totul în contradicție cu intenția lui Dumnezeu la crearea omului. Ce sînt proprietățile, chiar ale celor mai bogați, în comparație cu moștenirea care fu dată distinsului Adam? Și totuși, Adam nu era trîndav. Creatorul nostru Atotînzeflept, care știe ce servește la fericirea omului, hotărî lui Adam lucrul său. Adevărata bucurie a vieții nu se găsește decît la oamenii sîrguitori. Îngerii sînt lucrători silitori ei sînt slujitori ai lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor. Creatorul n-a pregătit nici un loc pentru cei leneși și trîndavi“.

Intemeietorul Creștinismului, Domnul Isus Hristos, a prezentat munca în toată frumusețea ei ca pe o adevărată virtute. El afirmă hotărît această atitudine a Sa pentru preluirea muncii, când zicea: „Tatăl Meu lucrează pînă acum, și Eu de asemenea lucrez“. Ioan 5, 17.

Această preluire a muncii a dovedit-o și prin exemplul Său. În atelierul de dulgherie al lui Iosif, El a trăit viața unui muncitor manual. Cea mai mare parte a vieții Sale pămîntești, a fost petrecută în muncă răbdătoare în atelierul de dulgherie din Nazaret. Prin plida Sa ne învață că este o datorie pentru noi să muncim, și că lucrul nostru să fie făcut cît mai desăvîrșit!

Apostolul Pavel scria fraților din vremea aceea în felul următor, despre muncă: „Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu minile voastre, cum v-am sfătuit. Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănince“. Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorînduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuiți, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănince pîinea lucrînd în liniște“. 1 Tes. 4, 11; 2. Tes. 3; 10—12. În veacurile ce au urmat și pînă în ziua de astăzi, credincioșii au urmat întocmai acestei sfaturi inspirate.

Totuși au existat și oameni care priveau la muncă și îndeosebi la munca manuală, — ca la ceva înjositor, degradant, și căutau să o evite. Lucrul acesta nu este nici drept, nici cuviincios. Oamenii muncii, — indiferent de felul muncii pe care o îndeplinesc — sînt cinstiți cum se cuvine. Pentru ca aceasta să nu se uite niciodată, s-a instituit o zi în an, ziua de 1 mai, cînd, atît prin presă cît și prin viu grai, se scoate în evidență importanța muncii și lupta dusă și eforturile depuse de-a lungul deceniilor, spre a se ajunge la această situație.

Deși pentru noi, așa cum am scris mai sus, munca a fost totdeauna ținută în deosebită cinste, totuși ținem să îndemnăm și cu această ocazie, — frățietatea noastră din țara noastră, să depună toate eforturile posibile pentru ca fiecare să-și îndeplinească la vreme munca în sectorul de activitate al fiecăruia.

Îndeosebi credincioșii noștri din sectorul agricol, sînt stăruitor îndemnați a da deosebită atenție îndeplinirii la timp a acestor munci, de îndeplinirea lor la o vreme depinzînd atît de mult, în ce privește stringerea unei recolte îmbelșugate, pentru hrana tuturilor celor ce muncesc.

REDACTIA

„CREMONA”

Iacob Steiner, care a trăit în Tyrol prima parte a secolului 17, este cel care a adus la existență faimoasele violi Cremona, considerate de mulți, ca cele mai bune din lume. Oriunde una din acestea se află pe piață astăzi, prețul ei se ridică la o sumă fabuloasă.

În 1791, una din aceste violi, a fost vândută în condiții destul de stranii. Un oarecare conte german, care auzise pe Alessi, marele violonist, cîntînd cu o vioară — Cremona — a oferit o fabuloasă sumă de bani pentru vioară, dar muzicianul, a spus că mai degrabă își vinde propria lui viață, decît vioara. În curînd, știrea despre dorința contelui de a-și cumpăra o astfel de vioară, deveni cunoscută în toată Europa.

Într-o zi, un bătrîn străin, apărut la poarta contelui cu o cutie de vioară hîrbuită sub brațul său. Servitorii, refuzară să-i dea drumul înăuntru, dar el nu voi să plece. „Spune stăpînului tău”, — a spus străinul — „că muzica cerului îl așteaptă la poartă”. Atunci însăși contele veni să-l primească. Bătrînul, scoase din hîrbuita lui cutie, o vioară în perfectă stare, o vioară ce nu era opera decît a celebrului Iacob Steiner. Apoi el cîntă atît de minunat încît contele dori să cumpere vioara; dar bătrînul muzician, refuză să se despartă de ea, orice i s-ar oferi, afară de singura condiție, ca el, bătrînul muzician să-și petreacă restul vieții la castel și să cînte la ea, odată pe zi. În cele din urmă, contele se învoi și obținu vioara în aceste condițiuni. Zi după zi, minunata ei muzică răsuna în tot castelul, încîntînd pe cei ce o auzeau.

Tot astfel, melodia păcii divine poate fi auzită în sufletele noastre, numai atunci cînd noi deschidem ușa sufletului nostru lui Isus Hristos, care va veni apoi în inimile noastre și va locui cu noi și va îndulci zilnic viața noastră cu muzica cerului. Ioan 14, 27.

E. G. W.

CREȘTERE ȘI SERVIRE

Viața de creștin înseamnă mult mai mult decît socotesc mulți că este. Nu e alcătuită numai din blîndețe, răbdare, umilință și bunătate. Aceste însușiri sînt cu totul trebuincioase; dar mai este nevoie și de curaj, tărie, energie și stăruință. Cărarea trasată de Domnul Hristos este o cărare strîmă, care cere lepădare de sine. Pentru a porni pe cărarea aceasta și a stăruii înainte pe ea prin greutăți și descurajări, se cere ceva mai mult decît niște oameni slabi.

TARIE ÎN CARACTER

Se cer oameni tari, bărbați care pentru a porni înainte, nu vor aștepta ca să li se netezească mai întii și să se îndepărteze orice piedecă; bărbați care vor inspira cu un nou zel eforturile slăbite ale lucrătorilor descurajați, bărbați a căror inimă e caldă de iubirea Domnului Hristos și ale căror mîini sînt tari pentru a face lucrarea Lui.

Unii dintre aceia care se angajează în lucrarea misionară sînt slabi, lipsiți de putere nervoasă, lipsiți de spirit, ușor descurajați. Sînt lipsiți de avînt. Ei nu au acele trăsături potrivite de caracter, care dau putere să facă ceva, — spiitului și energia care aprind entuziasmul. Aceia care doresc să aibe succes, trebuie să fie plini de curaj și de nădejde. Ei trebuie să cultive nu numai virtuțile pasive, ci și pe cele active. Chiar dacă trebuie să dea un răspuns blind care să înlătore minia, ei trebuie să posede curajul unui erou pentru ca să se împotrivească răului. Lingă iubirea care rabdă totul, au nevoie și de tăria de caracter care va face ca influența lor să fie o putere pozitivă.

Unii nu au tărie de caracter. Planurile și scopurile lor n-au o formă botărită și nici tărie launtrică. Ei au puțină însemnătate practică pe lume. Slăbiciunea aceasta, nebotăria și lipsa aceasta de succes, trebuie să fie biruite. În adevăratul caracter creștin este o tărie care nu poate fi preschimbată sau subjugată de împrejurările potrivnice. Trebuie să avem tărie morală și cinste, care nu pot fi înșelate prin linguire sau mituire.

EDUCAȚIA MINȚII

Dumnezeu dorește ca noi să folosim orice ocazie spre dobîndirea unei pregătiri pentru lucrarea Sa. El așteaptă ca să depunem toate forțele noastre în săvîrșirea ei și să păstrăm vie în inimile noastre sfințenia ei și marile ei răspunderi.

Mulți dintre cei care sînt în stare să facă o lucrare frumoasă, fac puțin din pricină că încearcă puțin. Una din cauzele acestui lucru este prețul cel mic pe care îl pun pe ei înșiși. Hristos plăti un preț nemărginit pentru noi, și El dorește ca să ne prețuim după prețul pe care l-a plătit El.

Nu vă lăsați mulțumiți cu ajungerea unei ținte joase. Noi nu sîntem ceea ce am putea fi, sau ceea ce Dumnezeu vrea să fim. Dumnezeu ne-a dat puteri de judecată, nu spre a rămîne nelucrătoare sau să fie îndreptate pentru scopuri pămîntești sau josnice ori vremelnice, ci pentru ca ele să fie crescute în măsura cea mai mare, să fie curățite, sfințite, imobilate și folosite pentru înaintarea împărăției Sale.

Nimeni să nu se lase să fie doar o mașină, care să meargă după părerile altuia. Dumnezeu ne-a dat puterea de a cugeta și a lucra, și numai lucrînd cu sîrguință, așteptînd înțelepciunea de la El, veți fi în stare să purtați poveri. Rămîneți în personalitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Să nu fiți umbra ninănu. Așteptați ca Domnul să lucreze în voi, pentru voi și prin voi.

Niciodată să nu vă închipuiți că ați învățat destul și că acum vă puteți odihni de sfortările voastre. Minte cultivată este măsura omului. Educația voastră trebuie să continue tot timpul vieții voastre; fiecare zi trebuie să fie de învățare și de folosire a cunoscîntei căpătate.

Aduceți-vă aminte că în orice loc ați sluji, descoperiți motive și dezvoltăți caracterul. Oricare ar fi lucrarea voastră, faceți-o cu punctualitate, cu sîrguință: învingeți înclinația de a căuta o muncă ușoară.

Același spirit și aceleași principii care conduc pe cineva în activitatea lui zilnică, îl vor conduce în toată viața sa. Aceia care doresc să lucreze numai cât li se cere pentru un salariu anumit, și vor să se arate destoinici, fără oboseala dobândirii unei pregătiri sau educații, nu sînt chemați de Dumnezeu să activeze în lucrarea Sa. Aceia care cercețează cum să cheltuiască cât mai puțin din puterea lor fizică, nu sînt lucrători peste care El să poată turna plinătatea de binecuvîntări. Pilda lor este molipsitoare. Interesul egoist este motivul care-i conduce. Aceia care au nevoie să fie supravegheați și care lucrează numai dacă li se cere să facă un lucru anume, nu sînt cei care să fie socotiți buni și credincioși. E nevoie de lucrători care dau dovadă de energie, integritate, silință, oameni care sînt gata să facă tot ce trebuie să fie făcut.

Mulți slăbesc din cauză că se dau în lături de la răspunderi de teama că nu vor izbui. În felul acesta nu ajung să capete acea educație care izvorăște din experiență și pe care citirea, studiul și toate avantajele căpătate alt fel, nu le-o poate da.

Un om poate să schimbe împrejurările, dar nu trebuie să se îngăduie împrejurărilor să-l schimbe pe el. Noi trebuie să ne folosim de împrejurări ca de unelte cu care să lucrăm. Noi trebuie să le stăpînim, iar nu să le lăsăm să ne stăpînească ele pe noi.

Bărbați puternici sînt aceia care au fost împiedecați, încurcați și zădărniciți. Punînd la lucru energiile lor, piedicile pe care le întîmpină se dovedesc pentru ei adevărate binecuvîntări. Ei ajung să stea pe picioarele lor. Lupta și greutățile îi fac să exercite încrederea în Dumnezeu și să aibă acea tărie care dezvoltă puterea.

MOTIVELE SLUJIRII

Domnul Hristos n-a slujit în chip cruciător. El nu și-a măsurat slujirea la numărul de ore. Timpul Său, inima Sa, sufletul și puterile Sale, erau date lucrării de a ajuta oamenii. El a muncit din greu în zilele oboșitoare, iar în cursul nopților lungi S-a plecat în rugăciune, cerînd har și putere pentru a putea face o lucrare mai mare. Cu strigăte și cu lacrimi, El înălța cererile Sale la cer, pentru ca făptura Lui omenească să fie întărită, pentru ca El să fie pregătit să poată da piept cu vrăjmașul viclean în toate lucrările lui înșelătoare și să fie împuternicit să-și îndeplinească misiunea de a înălța omenirea. Servilor Săi le spune: „V-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Ioan 13, 15.

„Dragostea lui Hristos”, zicea Pavel, „ne constrînge”. 2 Cor. 5, 14. Acesta era principiul care-l îndemna pe el la lucru; era motivul care-i dădea putere. Dacă vreodată scădea pentru o clipă ritma lui pe cărarea împlinirii datoriei, o privire la cruce îl făcea să-și încingă din nou coapsele minții lui și să se avînte din nou pe calea lepădării de sine. În oboselele lui pentru frații săi, se sprijinea mult pe dovedirea iubirii nemărginite în jertfa Domnului Hristos,

cu puterea ei subjugătoare și constrîngătoare.

Cît de călduros și cît de mișcător este apelul lui: „Cumoăștești barul Dom-

nului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. 2 Cor. 8, 9. Cumoăștești înălțimea de la care S-a coborît, adîncimea umilinței la care a mers. Piciorul Lui a pornit pe calea jertfirii și nu s-a întors pînă nu și-a dat viața. N-a fost odihnă pentru El între tronul din cer și cruce. Iubirea Lui pentru om L-a făcut să primească bucuros orice înjosire și să suferă orice batjocură.

Pavel îndemna ca „fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora”. El ne spune: „Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci

S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce”. Fil. 2, 5—8.

Pavel dorea din toată inima ca umilirea Domnului Hristos să fie văzută și înțeleasă. El era convins că dacă oamenii ar putea fi făcuți să privească adînc la jertfa uimitoare adusă de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimă. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct pentru ca noi să putem înțelege în oarecare măsură minunata dovadă de grija pe care o arată Mintuitorul față de cei păcătoși. El îndreaptă mintea mai întîi la locul pe care Domnul Hristos îl avusese în cer, la sinul Tatălui Său; îl descoperă apoi cum lasă la o parte Slava Sa și de bună voie Se supune la stările umilitoare ale vieții omului, luînd răspunderile unui serv, făcîndu-Se ascultător pînă la moarte și anume cea mai plină de ocară și mai revoluționară, cea mai plină de chinuri: moartea pe cruce. Putem privi noi la această minunată dovadă de iubire din partea lui Dumnezeu fără să simțim recunoștință, iubire și o înțelegere adîncă a faptului că nu sîntem ai noștri înșine? Un astfel de Domn nu trebuie să fie servit din motive egoiste și pline de nemulțumire.

„Știi?”, zicea Petru, „că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați”. 7 Petru 1, 18. O, dacă acestea ar fi fost îndestulătoare pentru răscumpărarea omului, cît de ușor s-ar fi împlinit aceasta de acela care zice: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, Hagai 2, 8. Dar păcătoșul nu putea fi mîntuit decît prin sîngele prețios al Fiului lui Dumnezeu.

O ȚINTA UNICA

În viața Domnului Hristos, totul era în susul lucrării Sale, marea lucrare de răscumpărare pe care venise să o împlinească. Și aceeași consacrare, aceeași lepădare și jertfire de sine, aceeași supunere la cerințele Cuîntului lui Dumnezeu, trebuie să se manifesteze și în ucenicii Săi.

Toți aceia care primesc pe Domnul Hristos ca Mintuitor personal, vor dori privilegiul de a servi lui Dumnezeu. Văzînd ce a făcut cerul pentru el, inima lor este mișcată de o iubire nemărginită și de o recunoștință plină de adorare. Ei sînt grabnici în a arăta recunoștința lor prin punerea înșușirilor lor în slujba lui Dumnezeu. Ei doresc să arate iubirea lor pentru Domnul Hristos și pentru cei răscumpărați de El. Cu drag iau asupra-le munca, greutățile și sacrificiul.

Adevăratul serv al lui Dumnezeu va face tot ce poate mai bine, pentru că în felul acesta poate să glorifice pe Domnul său. El va face ce e bine pentru ca să fim seamă de cerințele lui Dumnezeu. El se va strădui să-și sporească toate puterile. El va împlini orice însărcinare ca pentru Dumnezeu. Unica lui dorință va fi ca Hristos să poată primi închinarea și o servire desăvîșită.

Pe Tine Te voi lăuda...

Pe Tine Te voi lăuda
Și lingă Tine-n veci voi sta...

Cuvîntul Tău mingîietor
Aduce pace tuturor...

E piinea fără de stîrșit
Din care veacuri s-au hrănit...

E soarele mai sus de sorii
Ce ne ridică din viltorii...

Cuvîntul Tău de-ajuturi viu
El inflorește-orice pustiu...

Și Tu același veșnic ești
Și în vecie strălucești.

Pe Tine Te voi lăuda
Și lingă Tine-n veci voi sta.

C. G.

De păpădie și măcriș are nevoie orice om

PAPADIA

○ plantă medicinală ale cărei efecte multilaterale ne produc uimire, dar care din nefericire este prea puțin utilizată. În afară de aceasta ea are un efect indispensabil pentru „curățenia de primăvară” a organismului.

Planta cunoscută pretutindeni, iar pentru noi atât de prețioasă — dinte de leu — (păpădie) (*Taraxacum officinale*) din familia Compozitelor, are și o sumedenie de denumiri populare.

Este o plantă răspândită pe toată emisfera nordică a globului pământesc și se întâlnește în mari cantități și pe la noi.

Dintr-o rădăcină simplă, sau puțin ramuroasă (ramificată), conică, lungă de 20—40 cm, groasă până la 2 cm, în formă de fus, cărnoasă de culoare galben deschis-cafenie pe dinafară, albă pe dinăuntru, compusă din una sau mai multe rădăcini, ră sare o rozetă de frunze, puțin păroase sau fără păr, lunguiețe, petiolate cu multe creștături.

Tulpinile care se ridică din mijlocul rozetei, drepte, goale pe dinăuntru (ca niște țevi) nepăroase, poartă fiecare un mănunchi de flori de culoare galben auriu.

Incepând din primăvară până târziu în vară, se smulg (ciupesc) jos frunzulițele de păpădie, una câte una, și se adună în coșulețe. Trebuie să se evite presarea lor. Imediat după aceasta (culegere) — respectiv cit mai curând posibil, se întind în straturi subțiri, într-un pod bine aerisit și umbros, ca să se usuce.

Rădăcinile se dezgroapă primăvara sau toamna, curățate de frunzele și firele de rădăcină care au mai rămas, spălate cit se poate de bine, și apoi lăsate timp de 10—12 zile în pod ca să se usuce. Apoi, în vederea unei uscări desăvârșite, este necesară utilizarea căldurii artificiale. Când sînt gata, trebuie să fie atât de uscate încît să fi devenit sfărîmicioase și atunci cînd se sfărîmă, arată albă la culoare.

Rădăcinile adunate toamna, dau un extract dulceag și cuprind zahăr din belșug, în timp ce cele adunate în primăvară conțin mai multă substanță amară și sare.

Ațit frunzele cit și rădăcinile se păstrează în săculețe. Ele trebuie să fie controlate săptămînal.

Elementele eficiente, cunoscute pînă astăzi, sînt 0,05% Taraxin, o materie amară, 4% Inulin, Vitamină D, Cholin, acid p-Oxiphenyl acetic, acid doixyzim, acid tartric, zahăr, grăsimi, ceară, iar în rădăcini un ulei eteric.

MODUL DE ACȚIUNE

Mulțimea elementelor eficiente (cu eficacitate) care se sprijinesc și se completează în acțiunea lor, acționează determinînd:

1) O stimulare a tuturor glandelor și a musculaturii canalului gastro-intestinal (glandele salivare, glandele stomacului, pancreasul, ficatul, glandele intestinale). Se obține prin aceasta o secreție mai mare de salivă, suc gastric, fier, secreție pancreatică și secreții ale glandelor intestinului subțire. Influența cea mai vădită o are asupra funcțiunii ficatului și a fierii care se îmbogățeste simțitor.

2) O stimulare a glandelor căilor respiratorii, așa încît eliminarea sputei (mucozităților) să fie ușurată.

3) O stimulare a glandelor rinichilor, care să elimine o mai mare cantitate de lichid, și în cazul unei întrebuițări de lungă durată, o scădere a tensiunii arteriale prea ridicate.

INTREBUIȚARE

○ a plantă medicinală: a) În afecțiuni ale ficatului (hepatice), afecțiuni ale bătăcii fierii, Icter (gălbînare), hemoroizi și indigestie, catar stomacal și intestinal, balonări de stomac și viermi intestinali (afecțiuni parazitare). b) Ca diuretic. c) Ca tonic în cazuri de catar bronhial cronic. d) În tulburări ale aparatului circulator și afecțiuni renale, mai ales însoțite de creșterea tensiunii.

Dar eficacitatea cea mai importantă, este fără îndoială cea privitoare la ficat și bășica fierii, și prin acestea influențează asupra întregului proces de metabolism (asimilare

și desasimilare). Pe calea influențării schimbului general de materii (procesului metabolic în general) se obțin efecte favorabile și în cazuri de artrită, reumatism, obezitate, scleroză (arterioscleroză) afecțiuni ale singelui, iar uneori și asupra diabetului. În toate aceste cazuri, se utilizează cele mai bune sosuri (sucuri) proaspăt obținute prin presare din frunze și rădăcini și se ia zilnic cite o lingură de mîncare din acest suc, timp de 3—6 săptămîni. În timpul iernii cînd nu avem decît frunze și rădăcini uscate, amestecăm cite o lingură din amidouă și din acest amestec preparăm o fiertură compusă din o lingură de mîncare din amestec și o cană cu apă. Din aceasta se bea o cană în fiecare zi.

2) Ca plantă pentru salată. Frunzele tinere care ies primăvara la păpădie, dau o excelentă salată, datorită puternicului lor efect de stimulent al poftei de mîncare. Cine obișnuiește primăvara să mănînce de mai multe ori pe săptămîină salată de păpădie sau din alte amestecuri de ierburii sălbatice, primăvara înainte de apariția lăptucilor pe piață, acela nu va mai aștepta în general apariția lăptucilor.

MACRIȘUL CURAȚA INTESTINUL

Din familia Polygonaceelor, provine și măcrișul (*Rumex acetosa*) care mai are și denumiri populare. El crește în toată Europa și într-o parte din Asia și poate fi găsit peste tot, pe cîmpii, prin pășuni, prin crînguri, pe marginea drumurilor și pe lângă garduri.

Rădăcina pătrunde adesea adînc în pămînt, uneori, vertical, alteori, oblic și strîmb. Frunzele plantei care atinge uneori înălțimea de 1 metru, sînt în formă de suliță sau de săgeată, turtite la vîrf și cu un gust acrișor. În timp ce frunzele din partea de jos au codițe, aceste codițe devin din ce în ce mai scurte pe măsură ce urcăm spre partea superioară a plantei, pînă cînd dispar cu totul.

Florile mici, neînsemnate, de culoare verzui, stau înmănușiate în formă de ciorchine (spic).

Fructul în formă de nucleu, are o culoare exterioară cafenie. Planta vivace, înflorește din luna mai pînă în iunie.

Înainte de a înflori, frunzele tinere se smulg (ciupesc) una câte una. Cu cit mai des se produce această smulgere, cu atît mai intens produce planta frunze noi.

Nu se culeg de pe cîmpuri care au fost îngrășate de curînd. Frunzele se întrebuițează proaspete, deoarece prin uscare își pierd în mare măsură însușirile lor aromate. Este bine ca frunzele să fie presate cit mai puțin, împrăștiate în straturi subțiri, spre uscare, într-un pod umbros și bine aerisit, fără ca să fie atinse sau întoarse.

Măcrișul conține cam 1% acid oxalic, apoi sare de măcriș, grăsimi, multă vitamină C, acid silicic, calciu, fier, mangan, emodin, emodimonemethileter, acid chrysophan, phytoosterol, ulei eteric.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI DE INTREBUIȚARE

○ a plantă medicinală. Conținutul ridicat în vitamina C, face ca planta, mai ales în stare proaspătă să fie deosebit de indicată mai ales în scorbut și în alte fenomene de avitaminoză C (lipsa vitaminei C), cum ar fi hemoragiile și predispozițiile spre hemoragii. Datorită conținutului în emodin și Chrysophan, planta acționează în sens stimulator asupra funcționării intestinului gros și este indicată și la slăbirea intestinală cu constipație.

Intrucît planta realizează fixarea de fier organic, ea stimulează formarea singelui, mai ales în măduva roșie. Utilizarea ei în cazuri de anemie este foarte promițătoare.

În cazul unei întrebuițări prea dese și prea îndelungate, măcrișul poate dauna, mai ales inimii și rinichilor.

2) Ca aliment și plantă aromată. Măcrișul se utilizează ca zarzavat și în supele de primăvară. Tot atît de cunoscută și apreciată este prepararea sa sub formă de salată, adesea împreună cu păpădia.

Tocat mărunt, măcrișul se potrivește ca aromat la mîncăruri de carne, mîncăruri de regim, salate și sosuri de pește și carne.

GLASUL PĂCII RĂSUNÂND DIN DELHI

Una dintre cele mai puternice dorinți ale oamenilor este aceea de pace. Această dorință este și folositoare și dreaptă. Cererea unanimă a oamenilor pașnici, ca toate neînțelegerile dintre State să fie soluționate pe cale de tratative și prin discuții, spre a se evita războiul, — ajunge tot mai cunoscută și mai prețuită.

Oamenii doritori de pace, fac totul cu putință pentru zădărnicierea războiului, pentru ca acest îngrozitor cataclism să nu mai aprindă iarăși planeta noastră.

În acest scop, Consiliul Mondial al Păcii a ținut la Delhi, capitala Indiei, de la 22—25 martie 1958, o sesiune, în vederea pregătirii unui congres mondial al popoarelor pentru dezarmare și coexistență pașnică, congres ce urmează să aibă loc în orașul Stockholm, capitala Suediei, între 16—22 iulie 1958.

Pentru motivarea acestei hotărâri se arată că popoarele, oricare ar fi ele, trebuie să ajungă la căi și mijloace prin care neînțelegerile dintre popoare să fie soluționate prin tratative, astfel ca să se facă posibilă ducerea unei vieți armonioase și în condiții de pace.

Mulți oameni de știință din diferite țări, au avertizat lumea împotriva efectelor vătămătoare ale experiențelor cu arma nucleară și a îngrozitoarelor consecințe ale războiului nuclear. Ei au confirmat astfel temerile provocate de acumularea tot mai mare de stocuri de bombe atomice și cu hidrogen, care sporesc în tot mai multe țări, și de faptul că avioane, purtând aceste arme îngrozitoare zboară în prezent în permanență deasupra multor regiuni ale globului.

În discuțiile purtate s-a stăruit a se recomanda popoarelor că trebuie să se străduiască

a obține încheierea unor acorduri care să împăștie acest pericol. S-a spus că opinia publică din lumea întreagă poate să contribuie la realizarea grabnică a unui progres în această direcție determinând guvernele lor să adopte un sistem unic de securitate și să găsească pentru toți căi de colaborare economică în interesul tuturor popoarelor. Popoarele din lumea întreagă se ridică tot hotărâte împotriva unor noi pericole.

S-a afirmat cu certitudine că, congresul de la Stockholm, va putea înlătura multe neînțelegeri în legătură cu felurite probleme, pentru că va da posibilitatea oamenilor de bună credință din toate țările să stea de vorbă unii cu alții în mod sincer. Aceste strădanii se fac pentru salvarea păcii; căci este fapt cunoscut că fericirea personală pentru toți, roadele muncii pașnice, marile creații ale gândirii umane, care îmbogățesc și unesc civilizația umană, nu pot fi create decât în condiții de libertate și pace.

Strădanțiile acestea umanitare de salvare a păcii, ne duc cu gândul la acțiunea celor patru îngeri din Apocalips 7, 1 despre care se spune că au poruncă de la Bunul Dumnezeu de „a ține cele patru vânturi ale pământului ca să nu sufle peste pământ, nici pe mare nici peste vreun copac“.

Noi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru această frumoasă făgăduință asigurătoare că, deși primejdia este mare, totuși vânturile vor fi ținute pe loc.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvinteze orice gând bun ce folosește pentru stăvilirea războiului și menținerea păcii.

REDACTIA

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

DESPRE BIBLIE

Cuvîntul „Biblie“ vine de la latinescul — Biblia — și care la rîndu-i, vine de la grecescul — Biblia — și înseamnă „cărți mici“. Cuvîntul — Biblia — din limba greacă, vine de la expresia — byblus — sau papyrus, numele materialului din care erau făcute cărțile în vechime. Papyrusul era o specie de trestie ce crește de-a lungul fluviului Nil din Egipt și în alte locuri mlăștinoase. Aceste trestii erau deslăcute, presate laolaltă și formau materialul pe care erau scrise cărțile. Cuvîntul grecesc — Biblia — este la plural, atrăgînd fără îndoială atenția asupra faptului că Biblia este o colecție de mai multe cărți. De la scrierea primei cărți — Geneza — pînă la scrierea ultimei cărți a Sfintei Scripturi, au trecut cam 1.500 de ani: Din zilele lui Moise și pînă în cele ale apostolilor, o perioadă de aproximativ 400 de ani, este o perioadă a trecerii, și anume, perioada dintre ultima carte

a V. Testament și prima a N. Testament. Aceasta ne dă certitudinea că nu există o înțelegere între profesii V. Testament și cei ce au înregistrat împlinirea multora din profețiile lor, în legătură cu prima venire a Mîntuitorului nostru și lucrarea apostolilor. Biblia are 66 cărți — 39 în V. Testament, 27 în N. Testament. Ea are 1.189 capitole — 929 în V. Testament și 260 în N. Testament. Biblia are 31.173 versete — 23.214 în V. Testament și 7.959 în N. Testament. Mijlocul textelor din V. Testament sînt 2 Cronici 20, 17—18. Mijlocul versetelor din N. Testament este textul din Fapte 17, 17. Textul din mijlocul Sf. Scripturi este Ps. 118, 8. Vecbiul Testament a fost scris în limba ebraică cu excepția cărților Ezra 4, 8 la 6 18 și 7,12—26; Ieremia 10, 11; Daniel 2, 4 la 7,28, care au fost scrise în limba aramaică sau caldeiană. Noul Testament a fost scris în Limba greacă.

„ISUS URCÎND GOLGOTA“

(Urmare din pag. 8-a)

de singe nevinovat. Nu s-a auzit nici cel mai mic ecou al osanelor ce pluteau încă în atmosfera înconjurătoare, nimic din acea atmosferă de devoțiune a mulțimii ce-i așterneau în cale bainele lor. Corul copiilor ce-l strigau osanale la triumful Sa intrare în acest oraș, pentru care Isus a vărsat lacrimi de amărăciune și pentru care își vărsa acum singele Său prețios, amuțise. Unde era mulțimea celor eliberați de El de sub robia păcatului? Unde erau cei doi-sprezece? Unde era Lazăr, cel înviat din morți? Unde erau ei? Ce gîndeau? De ce oare tăceau? Nici un cuvînt, nici o privire... tăcere!

Încă mai răsunau în urechile și inimile multora freamătul intrării Lui triumfale, cînd un strigăt inuman făcu să se clatine și cea mai impietrită inimă: „Răstignește-L! Răstignește-L!“.

Și Isus fu dat morții. Ca să-și liniștească conștiința, Pilat recurse la un act

teatral. Ceru un lighean cu apă și își spălă mîinile, declarîndu-se nevinovat. Dar nici toată apa Mediteranei nu este suficientă a spăla vina guvernatorului roman, cel care a declarat în repetate ori că Isus este nevinovat. El a rămas în istorie ca un „judecător nedrept“ — lucru care l-a urmărit pe acest om toată viața, care din acel moment nu i-a mai dat pace și care s-a dovedit a-i fi pînă la urmă fatal. În felul acesta a luat sfîrșit cel mai de neuitat act de nedreptate, pe care l-a înregistrat vreodată istoria acestei lumi. De acum, „L-a dat în mîinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducîndu-și crucea, a ajuns la locul, zis al „Căpățîmii“, care în ebreiește se cheamă „Golgota“. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstignii alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc“. Ioan 19, 16—18 Golgota — loc, de adîncă de-

cădere, pisc al iubirii divine, va rămîne pururi corolarul planului de mintuire, loc de adîncă cercetare și monument al darului cel neprețuit de mare al cerului.

„Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila lui, și că păcatosul poate fi iertat, că legea este dreaptă și poate fi ascultată în totul. Acuzațiile lui Satana erau respinse în totul“.

„Minunează-te cerule și rîmii încremînit pămîntule. Iubirea lui Dumnezeu cea fără de margini ne-a cuprins în jertfa Fiului său“.

„Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

„Hristos Și-a plecat capul și a murit, dar Și-a păstrat tare credința și supunerea față de Dumnezeu“.

O mai largă concepție cu privire la ispășire

(Urmare din pag. 4-a)

Nu numai poporul Său este curățit de păcat prin sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, și salvat pentru acum și pentru veșnicie, ci și întregul univers trebuie să fie curățit de orice urmă de nelegiuire, iar autorul păcatului să fie nimicuit cu desăvîrșire. După aceea va urma un cer nou și un pămînt nou, cîmin veșnic al răscumpăraților, al aceluia care au fost răscumpărați prin prețiosul singe al Mielului.

Unii dintre primii scriitori Adventiști de Ziua a Șaptea, crezînd că cuvîntul „ispășire“ are o însemnătate mai largă decît o credeau alții, dădeau să se înțeleagă că ispășirea nu a fost făcută pe crucea de pe Golgota, ci a fost făcută, mai curînd, de către Hristos după ce Și-a început serviciul Său preoțesc în ceruri. Ei credeau din plin în puterea sacrificiului lui Hristos pentru salvarea oamenilor, și erau ferm convinși că sacrificiul Său a fost făcut odată pentru totdeauna și pentru vecie, dar ei preferau să nu folosească cuvîntul „ispășire“ ca referindu-se numai la sacrificiul lui Hristos pe Golgota. Repetăm, ei considerau tot așa de bine ca și noi că jertfa binecuvîntatului nostru Domn, pe dealul Golgotei, a fost deplină și completă, că nu mai era nevoie să se repete și că a fost făcută odată pentru totdeauna. Concepția lor era că jertfa lui Isus asigură mijloacele de ispășire, și că ispășirea însăși se făcea numai cînd preoții administrau jertfa în favoarea păcatosului. Privind prin această lumină, se poate vedea că problema, pînă la urmă, este o chestiune de definiție a termenilor. Astăzi, ne mai avînd concepțiile pe care le în-

țîmpinaseră scriitorii noștri, noi credem că jertfa ispășitoare a fost făcută pe cruce și cuprinde pe toți oamenii, dar că în serviciul preoțesc din ceruri, al Domnului Hristos, jertfa ispășitoare este aplicată numai sufletului doritor.

Accentuarea acestei concepții mai largi, în nici un caz nu slăbește întreaga eficacitate a morții Fiului lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna pentru păcatele oamenilor. E regretabil că lipsa definirii termenilor duce adesea la o greșită înțelegere a celui mai mare subiect din cuprinsul soliei creștine.

Ș T I Ţ I ?

1. În care cîntare găsim cuvintele: „Pe gemmichi plecat în rugă“?
2. „Deci azi cu plăcere să vă apropiați și toți în tăcere stați adînc mișcați!“ Acest text face parte dintr-o cîntare, puteți să ne spuneți titlul cîntării?
3. O cîntare spune: „Cine vine să-i se-ncbine trebui să-L cîinstească“. Indicați cîntarea.
4. Cum se numește cîntarea care ne îndeamnă la statornicie spunînd: „Pin- nu m-ascuți, deloc nu-ți dau răgaz...“
5. Vorbînd despre ruga biruitoare o cîntare spune: „Ruga ta adîncă tot va triumfa“. Numiți cîntarea.
6. În care cîntare sînt cuvintele: „Pe-ai Tăi închinători de moarte poți scăpa!“
7. O cîntare ne dă asigurarea: „Mi-ascultă-ndată rugăciunea“. Cum se numește?
8. O strofă ne indică prin cine să aducem rugăciunea noastră: „Și în rugă prin Isus, noi să cerem ajutor“. Unde se află acest text?

RĂSPALATA ASCULTĂRII

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept” Efes. 6, 1. p. p.

Petrică era un băiat sănătos și ager la minte. El înțelegea clar că este bine să asculte de părinți; dar citeodată îi venea tare greu să facă aceasta, mai ales când era vorba, ca, pentru vreo lucrare oarecare, părinții să-l neșină dela joacă. Totuși, se silea să nu-și dea pe față nemulțumirea, ci o păstra închisă în el, ceea ce îl făcea să se simtă foarte amărit nefiind înțeles.

Intr-o zi caldă de vară, colegii lui luară hotărârea, și-l înștiințară și pe el, că după amiază vor merge la riu să se scalde, și că vor trece și pe la el, spre a merge împreună. Dar chiar cum sosi acasă, tatăl său, care tocmai atunci terminase frumosul gard de scinduri al grădinii, îl înștiință că după amiază, el, Petrică, urmează să vopsească acel gard.

Pe fața lui Petrică se lăsă o pronunțată umbră de tristețe și nemulțumire. Tatăl observă aceasta, însă, fără să-l certe, începu să discute liniștit cu el. Il întrebă dacă nu i-ar place să învețe să vopsească, la care Petrică răspunse că-i place; însă tocmai azi după amiază voia să se ducă la riu cu colegii săi să se scalde. Tatăl începu atunci să-i descrie ce important și frumos lucru este să știi să vopsești; că nu oricine poate face aceasta; și odată gardul vopsit, toți vecinii vor afla că el, Petrică, a făcut lucrarea aceasta frumoasă, care va dura multă vreme și toți îl vor aprecia ca pe un copil harnic, silitor și ascultător. Ii arătă apoi vopseaua cea frumoasă, de un albastru închis și-i mai zise: La scaldă, merge oricine; dar nu oricine poate vopsi așa frumos un gard, cum vei putea face tu, după ce te voi învăța.

Tot vorbindu-i, umbra de intristare și nemulțumire de pe fața lui Petrică pieri și în locul ei apărură zîmbetul de mulțumire ce vine din interesul și aprecierea muncii. „Nu oricine poate vopsi așa frumos un gard”, repetă el. Tatăl ob-

servă zîmbetul de bucurie ce-i înșenină fața și începu să-i arate și să-l învețe cum se vopsește. Mai întâi, înmoi bine pensula în vopsea; apoi o scurgi de cantitatea mare de vopsea, apăsînd-o pe marginea cutiei; bați puțin cu vârful pensulei pe scindură și începi să apeși cu pensula, odată în jos, apoi dai în sus, în linie dreaptă, fără a da în dreapta sau în stînga, pînă cînd vopseaua a acoperit bine scindura, uite așa: (și tatăl începu a vopsi). Petrică urmărea foarte atent toate mișcărilor. Luă apoi și el pensula, și încercă. Tatăl său îl mai corectă, îl incurajă și-l îndemnă să stăruiască, întrucît lucrul merge foarte bine.

Nu după mult timp sosiră, gălăgioși, și colegii săi, care îl invitară la scaldă.

— „Nu merg”, le răspunse Petrică, scurt.

— „Haide mă”, îi ziseră colegii, „că vopsitul acesta îl faci și miine.

— „Ce știi voi? Poate careva din voi să vopsească un gard, așa frumos cum fac eu?” le răspunse Petrică; apoi adăugă: „Mergeți sănătoși la scaldă; eu rămîn să vopsească gardul”. Și grupul gălăgios se depărtă repede.

Numai Vasilică, unul din colegi, rămase mai la urmă, admirînd munca lui Petrică. În mină, Vasilică avea un măr mare, pe care se străduia să-l înceapă, înfigînd dinții în el. Petrică își vedea foarte preocupat de lucru. Vasilică se apropie tot mai mult de el și după ce privi tot mai atent lucrul cel frumos pe care îl făcea Petrică, îl rugă pe acesta să-i dea și lui voie să vopsească puțin.

Ca surprins de această cerere, Petrică i se adresă de sus: „Creezi tu că oricine poate să vopsească? Asta nu e pentru tine...” Vasilică însă stăruia și mai mult: „Hai Petrică, dă-mi și mie să vopsească puțin, că, uite, îți dau să muști și tu din mărul meu!”

— „Nu se poate” — răspunse Petrică. „Vrei să stric lucrul?”

— „Hai Petrică, te rog, dă-mi și mie să vopsească, că îți dau să muști de două ori din mărul meu”!

— „Nu se poate”, zise iarăși Petrică. Și vopsea mai departe preocupat.

Vasilică nu se lăsă. Pentru a treia oară i se adresă lui Petrică:

— „Hai, Petrică, te rog dă-mi și mie să vopsească, că-ți dau tot mărul meu”.

Ca determinat de stăruința lui Vasilică, Petrică se lasă convins și-i zise înșirșit:

— „Să-ți dau voie, dar trebuie să te învăț mai înții”. „Uite, mai întâi înmoi pensula bine în vopsea. o scurgi apoi pe marginea cutiei, de cantitatea prea mare de vopsea, izbești ușor pensula cu vârful în scindură, apoi tragi în jos, dai în sus, uite așa: (și-i făcu o demonstrație), după care, cu stînga primii mărul dela Vasilică, iar cu dreapta îi încredință pensula.

Vasilică luă cu bucurie și cu sfială pensula și începu timid lucrarea, după explicațiile lui Petrică, în timp ce acesta îl supraveghea mușcînd cu plăcere din mărul primit.

După un timp, Vasilică a plecat încîntat că a învățat cum se vopsește iar Petrică a continuat lucrarea, încîntat ca a atras aprecierea cel puțin a unui coleg al său, pentru munca ce depunea, și în același timp înviorat cu puteri proaspete, primite prin mîncarea mărului primit de la Vasilică.

Răspalata ascultării de tatăl său și a renunțării de a merge la scaldă, în ziua aceea, nu întîrziase să vină pentru Petrică. Ea a constatat atît din bucuria ce avea că a învățat a vopsi, din satisfacția muncii îndeplinite, a biruirii unei înclinații rele, aceea de a nu asculta cu plăcere de părinți, cit și din consumarea aceluia frumos măr primit de la Vasilică.

„Îmi fac din muncă o plăcere și nicio dată nu voi fi plictisit de ea!”

G. GRAUR

LIMBA VORBITĂ DE DOMNUL ISUS HRISTOS

Cei competenți, diferă în afirmațiile cu privire la acest subiect. În deobște este admis că limba care se vorbea în mod deosebit pe vremea aceea, era aramaica, o formă a limbii ebraice. Aceasta era limba poporului de rînd, și noi avem o mulțime de situații înregistrate pe paginile Sf. Scripturi referitoare la aceasta. Cînd El a înviat pe fiica lui Iair, El a spus: „Talitha cumi” Marcu 5, 41. Expresia este în limba aramaică și se traduce cu „copilă, scoală-te”. De fapt, aramaica este încă și astăzi în uz în unele părți ale lăzii

vechi. Pe cînd Isus își dădea sufletul pe cruce, El a folosit această limbă: „Eloi, Eloi lama sabactani”, ceace înseamnă „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” Marcu 15, 34. Mintuitorul a vorbit deasemenea și limba greacă. Se pare că multe din citatele V. Testament găsite în N. Testament sînt din Septuaginta, o traducere greacă. Este foarte probabil ca Mintuitorul nostru să fi vorbit atît aramaica, cit și greaca, întrucît amîndouă erau limbile principale ce se vorbeau în Palestina în aceste timpuri.

Redacția și A-ția. București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25 c. 1645